

Hatvanad vasárnap

A magvetőről

K.K.T. Bizonyára sokan őrzitek szívetekben gyermekkorotok szép emlékét az őszi határról. Kinyújtott karral, boldog lendülettel veti a magvető a búzát. Kezét szíve fölé emeli, mintha a szívéből szórná a magot, mintha a szívet akarná elvetni a földbe a maggal együtt. Aztán karjával félkört rajzol a szántóföld fölé, mintha meg akarná áldani a földet, meg akarná áldani a magot, amit elvetett. A magvető tudja, de a szántóföld is mintha megérezné, hogy a méhébe rejtett mag érték, a jövő élet, a mindennapi kenyér szent ígérete. Erről a földbe kerülő vetőmagról mondja Jézus a mai evangéliumban, hogy az olyan, mint az Isten igéje. A most felolvasott szentírási rész gyönyörű példázata ennek az isteni igének sorsát tárja elénk. A szántóföld, amely e magot befogadja, mi magunk vagyunk, kik az Isten igéjét hallgatjuk. És amint az elvetett mag is más és más talajra hull, és lesz sorsa is más és más, úgy az emberi szívekbe hulló Isten igéje is többféle szívre talál, és az eredménye is többféle.

1. Némelyik mag az útfélre esett - mondja az Úr Jézus. Itt bizony a szegény mag sorsa elég kilátástalan, bizonytalan. Mert föld ugyan a szekérút is, de a rajta keresztül járó szekerek keményre döngölik. A mag nem tud megbújni benne, fölszedetik a madarak, vagy összetiporják a járókelő szekerek. Ilyen némelyik emberi lélek is. Hiszen léleknek lélek, de nem puha, nem fogékony az isteni mag befogadására. Érdes és kemény, az igazság nem bele, hanem csak rá esik. Onnan aztán egy-kettőre kiszedegetik rosszindulatú emberek, akárcsak a kocsútra hullott értékes búzaszemeket a verebek. Példa: ez lett a sorsa az isteni magnak egyik alföldi ember lelkében is. Misszió volt a faluban. A lélek üdvösségéről volt szó. Hazafelé menet találkozik volt katonacimborával. Betérnek a korcsmába, hogy ott néhány pohár bor mellett megvitassák a hallott igazságokat. Nagyot nevetnek és sorra kicsúfolják a misszió meghallgatott beszédet.
2. És némelyik mag kősziklára esett, mondja tovább az Úr Jézus, de ott kicsírázva kiszáradt, mert nem tudott gyökeret verni, nincs ahonnét táplálékot szívhatna magába. Van ilyen kőszikla – kemény lélek is. Kegyetlenül kemény, igazság és isteni kegyelem egyformán visszapatann róla. Ha odáig el is jut, hogy Isten igéjét meghallgassa,

nincs az rá semmi féle hatással. Marad, amilyen volt azelőtt, hideg mint a szikla, és közömbös vagy ellenséges indulatú. Egy börtönlelkész írja, hogy hosszú éveken át működött gonosztevők között. Az akkori börtön szabályok értelmében minden vásár- és ünnepnapon szentmise és prédikáció volt az elítélt gonosztevők számára. Voltak, akikben az emberi gonoszság valósággal belécsontosodott. Megfigyelte, milyen közömbösen hallgatják ezek a szentbeszédet. Egyiktől meg is kérdezte: Mondja, milyen érzéssel jön minden vasárnap a börtön kápolnájába? – Megyek, mert vezényelnek, tetszik, mert valami változatosságot jelent a cella egyhangúságában. Neki csak változatosság volt a rabságban Isten igéje. Szegény kőszikla lélek, ki tudja, mi tette a lelkét ilyen kőkeménnyé! De van ebből a kőszikla lélekből a mindennapi életben is elég. Egyiknek életéből hiányzott a nevelő kéz, a szigorú szülői fegyelem, másikat az emberek gonoszsága tett zárkózottá és sziklakeménnyé.

3. Némelyik mag a tövisek közé esék és együtt felnövekedvén a tövisek elfojtották azt. Nem kell – főként gazdálkodó embernek – sokat magyarázni, mennyi gondot és bajt jelent a giz-gaz, a tövis a jó vetés számára. Elszívja az életerőt a növény elől, felkúszik rá, körülfogja és megfojtja a legszebb virágzásban. – Ó, ezeknek a magvaknak a sorsa a leg szánalomra méltóbb. Mert hiszen talajba estek, kicsíráztak és szépen növekedni is kezdtek. Csak jött a tövis, a kúszó gyom és gyorsan pusztult mellette a jó magból kelt búza. Van ilyen lélek is. Bűnös szenvedélyek rabja, akit hatalmába ejt a pénz ördöge, a harag szenvedélye, vagy az erkölcsi tisztátalanság bűne. Marad ugyan valamilyen jó érzék az Isten igéje iránt, lelke fogékony, be is fogadja az isteni magot, de aztán jön a bűnös szenvedély és elfojt benne minden fejlődést. Úgy jár, mint a szerencsétlen Júdás apostol, akinek lelkébe három éven keresztül minden nap közvetlenül hullottak az Úr Jézus tanításának áldott magvai, de a pénz ördöge hatalmába kerítette. Megkísértette már előbb is, felütötte fejét a pénz utáni vágy tövise, amikor Mária Magdolna, a bűnbánó megkeni drága kenőccsel Jézus fejét – ahogy keleten szokás a kedves vendégeket fogadni. Mire való a vesztegetés, jobb lenne azt eladni. Aztán nő – egyre nő lelkében a pénz

utáni rendetlen vágynak tövise, míg végül teljesen megfojtja a Jézus által hintett jó magot, és harminc ezüst pénzért elárulja Mesterét. Vagy az a szegény munkásember, aki áldott lelkű feleségét és négy szép gyermekét hagyta el egy hitvány nő kedvéért. Feleségét a bánat sírba vitte. A nyitott sírnál mindenki füle hallatára tett a szerencsétlen ember szent fogadást, hogy ezentúl már csak derék felesége áldott emlékének és négy szép gyermekének fog élni. Térden állva imádkozott minden nap a templomban, hogy engesztelje a megbántott Istent. De csak két hétig. Amint újra összetalálkozott a lelketlen nővel, a bűnös érzéki szenvedély tövise kiirtotta lelkéből a jó magot.

4. Végül – némely mag a jó földbe esett – ez a példabeszéd utolsó fejezete – és kikelvén, százannyi termést hozott. Milyen gyönyörűség lehet a gazdának látni a jó földben kisarjadzó életet, látni a virágzást, és várni reménykedő szívvel az aratást! Valahogy így néz Isten is a jó lélekre. Mert a jó föld a készséges jó lélek, mely kitárja lelkét az igazság előtt, szeretettel befogadja és az életébe is átülteti az igazságot. Ezek azok a lelkek, akik megszívlelték az Apostol figyelmeztetését: Testvérek, legyetek az igének nem csak meghallgatói, de megtartói, cselekvői is.

Istennek hála, van ilyen jó föld, lélek is szép számmal.

K.K.T. Alig néhány nap választ el bennünket üdvtörténetünk nagy emlékidejétől, a nagyböjti szent napoktól. Őszinte önmagunk felé fordulással vizsgálgassuk a mi lelkünkbe hulló magnak, Isten igéjének sorsa milyen bennünk, milyen talajra talál? És mondjuk, különösen Krisztus szenvedéstörténetének idején: Úr Jézus, Te Istentől jöttél hozzánk magvetőül! Hintsd, szórd lelkembe szent tanításodat és én szent ígérettel fogadom, hogy lelkem talaját előkészítem: ne legyen az sem szekérút, sem kőszikla kemény, sem tövist és bojtortját termő, hanem jó föld, mely százszoros termést hoz. Ámen.